

Sygn. akt I CZ 58/09

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko Stronnictwu [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2009 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 kwietnia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2009 r. odrzucił apelację powoda Miasta W. w sprawie [...] w części zaskarżającej orzeczenie w przedmiocie umorzenia postępowania zawarte w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 września 2007 r., uznając, że wniesiona została z naruszeniem terminu przewidzianego w art. 394 § 2 k.p.c.

Skarżący w zażaleniu na to postanowienie wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu procesowym sąd wydaje orzeczenie w formie wyroku, gdy rozstrzyga o istocie sporu (art. 316 k.p.c.); we wszystkich innych przypadkach wydaje orzeczenie w postaci postanowienia (art. 354 k.p.c.).

W sprawie Sąd Apelacyjny odrzucił apelację w części zaskarżającej orzeczenie w przedmiocie umorzenia postępowania wyrokiem zamiast postanowieniem, co wprowadziło w błąd powoda przy wyborze właściwego środka odwoławczego.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, strona nie może ponosić ujemnych następstw zastosowania przez sąd formy nieodpowiadającej treści orzeczenia. W takiej sytuacji wniesioną apelację należało rozpoznać jako zażalenie, z tym że nie mogło być ono odrzucone z powodu przekroczenia terminu do jego wniesienia, o którym mowa w art. 394 § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2003 r. II CZ 165/02, niepubl.).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale połączonych Izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 1972 r., III CZP 27/71, także w razie odrzucenia pozwu wyrokiem środek odwoławczy podlega rozpoznaniu jako zażalenie również wtedy, gdy skarżący nazwał go rewizją; nie może być jednak odrzucony z powodu niezachowania terminu przewidzianego w art. 394 § 2 k.p.c. (OSNCP 1973, nr 1, poz. 1). W uchwale tej Sąd Najwyższy przesądził występujące zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie kontrowersje co do tego, czy o rodzaju środka odwoławczego decyduje przedmiot rozstrzygnięcia, czy forma nadana orzeczeniu przez sąd i jaki ma to wpływ na termin zaskarżenia.

Mając na uwadze fakt, że doręczenie wyroku z uzasadnieniem nastąpiło w dniu 4 października 2007 r. oraz, że apelacja została wniesiona do sądu w dniu 18 października 2007 r. trzeba stwierdzić, że termin do wniesienia apelacji został zachowany. Zachowanie terminu do wniesienia apelacji w omawianym wypadku przesądziło automatycznie o terminowym wniesieniu środka odwoławczego, mimo że nie jest on w istocie apelacją, lecz zażaleniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 r. III CZ 40/05 niepubl.). Jak trafnie zatem podnosił skarżący, apelacja od wyroku sądu pierwszej instancji w części, w której umorzono postępowanie, podlegała rozpoznaniu jako zażalenie i nie mogła być odrzucona na skutek niezachowania terminu określonego w art. 394 § 2 k.p.c. oraz ze względu na nieadekwatny do zaskarżonego rozstrzygnięcia rodzaj środka odwoławczego.

Z tej przyczyny zaskarżone postanowienie uchylono (art. 394 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 395¹⁵ § 1 k.p.c.).